

KAPITEL 1

Det var aften, og himlen var skyfri. Stjernerne var fremme, men de lyste kun svagt igennem den forurenede atmosfære på planeten Tochal. Solnedgangen havde været rød og meget farvestærk og kraftfuld, men nu havde nattehimlen overtaget. Det var efterår, men det kunne kun mærkes på den kølige brise og på den korte tid, solen havde bevæget sig over himlen. Der lå ingen farvede løvblade i vejkanten. Der var nemlig ingen træer eller anden vegetation inden for synsvidde i dette industrikvarter. En enlig gadelyste lyste op og afslørede de omkringliggende betonbygninger, der anonymt lå side om side på begge sider ad vejen. Svag motorstøj kunne høres i det fjerne, men dette var en lille vej, så det var sjældent man mødte trafik her på denne tid, selv på Tochal.

Tochal var en industriplanet. Her lå alt det, man ikke ønskede andre steder. Fabrikker, fængsler, lossepladser og kraftværker, der producerede strøm til enorme batterier, der blev sendt til de boede planeter, hvor de leverede strøm, indtil de blev skiftet ud, fløjet tilbage og ladet op igen. Man havde mere eller mindre udryddet enhver form for vegetation og dyreliv på kloden. Steriliseret den, havde man kaldt det. Så fungerede fabrikker og værksteder optimalt. Fabriksarbejdere fløj til og fra planeten i specialkonstruerede hurtigfly, der netop egnede sig til den slags rejser mellem planeter, der lå forholdsvis tæt ved hinanden. Menneskene var de eneste, der havde et sådant system. De fleste andre racer havde deres produktion på de samme planeter, som de boede på, af den årsag at de formåede at arbejde og producere meget mere skånsomt og miljøvenligt, således at kloderne ikke tog varig skade.

Men netop fordi menneskene havde dette system, havde de væ-

ret nødt til at udvikle deres fly, så de passede til efterspørgslen. Ingen brød sig om lang transporttid til og fra arbejde, og det gjaldt også når arbejdspladsen var flere lysår væk. Efter menneskene var blevet kendte i galaksen som en selvstændig race, der godt kunne tages seriøst, havde der derfor dannet sig en almen interesse for menneskefremstillede fly.

Det var forholdsvis hurtigt endt ud i en stor eksportsucces, som havde gjort menneskeracen som helhed og især flyproducenterne enormt velhavende.

AntiAir var en sådan flyfabrik, en af de førende, og en af de grå betonbygninger, der lod sig oplyse af den enlige gadelygte på den lille industrivej.

Bygningen her var ikke AntiAirs største fabriksafdeling, men den var meget værdifuld for dem alligevel. Det var her, de allernyeste modeller blev udviklet og testet. Blev de fundet forsvarlige, blev produktionen udvidet til de store fabrikker.

Paul McCreed var ikke flyudvikler. Han var heller ikke mekaniker, ikke engang assistent. Han var nattevagt. Det at være en af galaksens førende udviklere af fly, lærte hurtigt et selskab som AntiAir at passe på sine hemmeligheder. Derfor havde de altid bemanning på fabrikken.

McCreed var ikklædt en beige cottoncoat, der slet ikke var varm nok til denne årstid, men det var han ligeglåd med. På hans hjemplanet, Braxis, var det sommer nu, og der passede coaten ham fint. Han havde netop forladt sit fly, der nu stod parkeret i et enormt garagekompleks, til rådighed for alle, der arbejdede i hele kvarteret. På vej videre tændte en cigaret. Han inhalerede dybt.

Han skrædede over vejen og gik under gadelygtens belysning, der kort oplyste hans snart helt hårløse isse, og gik så hen mod

den betonklods, han arbejdede i. Han skoddede cigaretten op ad muren og smed skoddet fra sig på jorden, hvor vinden straks stak af med det. Han tastede en kode ind i den elektroniske døråbner, hørte en svag summen og trådte indenfor. Han havde kun været nattevagt her i et par måneder, men han hadede det allerede. Han hadede i øvrigt det meste, og måske var det i virkeligheden det, der havde fået hans kone til omsider at sige tak for nu; en kendsgerning, der kun havde gjort ham endnu mere tvær.

Paul McCreed nåede hurtigt frem til den store hal, der i hans øjne flød med mere eller mindre færdigt sammensatte vragele i et kæmpe kaos samt nogle enkelte fly, der så ud som om de kunne lette, hvis man forsøgte sig.

Døren til den tilstødende vagtstue stod åben, og McCreed kunne høre en radio spille endnu et af de smagløse underholdningsprogrammer, de blev ved med at producere. Han forstod det ikke. Der var ingen i hans omgangskreds, der frivilligt ville lytte til det, og i en alder af toogfyrré år, havde han alligevel mødt en eller to, trods sit ofte tvære humør.

Over døren til vagtstuen hang et ur, der viste 22:55. Han havde fem minutter endnu. Det var han ligeglad med. Han gik ind og bankede kort på dørkarmen på vejen for at gøre opmærksom på sin ankomst.

Aftenvagten kiggede op fra et sladderblad og smilede bredt. Stuen var ikke ret stor. Der var et typisk kedeligt, kvadratisk virksomhedsbord med tilhørende stole, et minikøkken langs den ene væg med en kaffemaskine, mikroovn, køkkenskab og et køleskab, og indbygget i tværvæggen længst tilbage i rummet var en terminal, hvor de enkelte ansatte kunne logge ind og se, om der var nye arbejdsopgaver eller beskeder til dem.

McCreed så sin kollega i øjnene og nikkede kort. Manden var ung, ikke over de 25. Han havde fregner og pjusket rødbrunt hår, der trængte gevaldigt til en frisør. Han lignede lidt en jeg-vil-gerne-være-kunstner-men-jeg-har-ikke-råd-type, mente McCreed. Slet ikke én, han kunne forestille sig at bryde sig om.

”Hey Paulie,” sagde Hr. Fattigrøv. ”Du kommer lige i rette tid!”

McCreed studsede kort. Han kendte da ikke denne person? Han konkluderede, at Hr. Fattigrøv måtte have set hans navn på vagtplanen. Han nikkede igen og brummede et næppe hørbart ”Godaften.”

Den Fattige Kunstner fornemmede måske sin kollegas modvilje, for han pakkede hurtigt sine ting sammen i en plasticpose fra supermarkedet All/You/Need og skyllede en kaffekop af i den lille håndvask.

”God vagt,” sagde han på vej ud af døren.

”Tak,” brummede McCreed og satte sig ved bordet. ”Kom godt hjem.”

Det sidste hørte aftenvagten ikke, for han var allerede fem skridt fra vagtstuen. McCreed smilede kort, men tog sig hurtigt i det og satte sin sædvanlige gnavne grimasse på igen. Hans tanker kredsede igen om Cindy, hans kone, der, efter 23 års ægteskab, endelig havde samlet modet til sig og begæret skilsmisse. Det var et halvt år siden nu, men det føltes ikke så langt. Det var ikke så meget tabet af sin kone som person, der irriterede ham. Mere det faktum, at han ikke længere havde en kone. Han havde også fundet ud af, at de fleste af hans venner egentlig var hans kones venner, så dem så han ikke meget til længere. Han var nu nødt til at klare sig selv, og sex var der intet af. Det havde der naturligvis heller ikke rigtigt været før, men muligheden havde været der. Mc-

Creed havde lært sig selv at være ligeglad og tænkte ikke så meget over det. Kun nogle få gange i ny og næ, som denne aften.

”Bah,” sagde han til sig selv og langede ud efter radioen på bordet og slukkede for den. I den modsatte ende af den store hal, var den hangarport, flyene fløj ud af, når de var færdige. Den store automatiske dør var ikke helt tæt, og vinden peb i sprækkerne. Det kunne høres nu, hvor radioen havde mistet sin indflydelse.

McCreed tog en ren kop fra køkkenskabet, en anden end den Hr. Fattigrøv skødesløst havde skyllet af, og bryggede en kop kaffe sammen. Der var mælk i køleskabet, men McCreed foretrak sin kaffe sort. Han satte sig tilbage i stolen og fandt en paperback frem, han havde i sin jakkelomme. Han var stor fan af gysertiliteratur. Det var som om, det var det eneste, der rigtigt kunne vække hans interesse ud over kedsomhedsstadiet.

Som længerevarende gysertilæser, hørte han ofte indbildte fodtrin og andre luskelyde, så han havde efter en masse urolige spjæt i starten vænnet sig til, at hvad han hørte ofte udsprang af hans fantasi, når han læste. Han var udmærket klar over, at det ikke var det bedste udgangspunkt, når hans arbejde netop bestod i at holde øje med og lytte efter indbrudstyre, men også det havde han lært sig selv at være ligeglad med. Der skete jo aldrig noget her alligevel.

Han var kommet cirka en tredjedel ind i bogen, da han første gang hørte en skarp lyd af metal mod metal. Det kunne være et koben mod en ståldør, der ikke var helt forsvarligt låst.

McCreed så op fra bogen, men konkluderede at det måtte være hans underbevidsthedsgys, der spillede ham et pus. En indbrudstyv ville også gøre sig umage for at arbejde mere dæmpet. Han så på sit armbåndsur. Et af de gammeldags tikkende af slagsen,

men et dyrt mærke. De gyldne visere viste ham, at der stadig var over fem timer tilbage af hans vagt. Han sukkede. Han så frem til at vende hjem og få sig en tår af den udmærkede whisky, der ventede på ham i skabet over kaminhylden.

Et kvarters tid efter hørte han en velkendt lyd. En bestemt gulvplade i hangaren sad lidt løst, og det gav en speciel lyd når den stødte imod sin nabo, når nogen gik på den. McCreed så op fra bogen og kiggede ud i hangaren, men uden at rejse sig fra stolen. Hallen var fuldt belyst, og han kunne se den løse plade fra, hvor han sad. Der var selvfølgelig intet at se.

Min gysersans må være mere udviklet, end jeg først troede, tænkte han. Han tog en slurk af sin kaffe og skar ansigt. Den var blevet halvkold.

AntiAir havde for nyligt i en pressemeddelelse informeret alle, der var interesserede, om en helt ny flytype, de havde færdigudviklet. DT36 kaldte de det. Flyet var meget smalt og utrolig manøvredygtigt. Det kunne flyve tæt ned ved ujævnt klippeterræn og andre svært tilgængelige landskaber og passager, hvor andre fly måtte tage store omveje. AntiAir havde kun én fungerende prototype, og den holdt parkeret her i hangaren.

McCreed bladrede en side i sin bog, og da var det, han hørte en lyd, som han vidste ikke kom fra hans fantasi.

DT36'erenes motorer var blevet tændt. De varmede op. McCreed sprang op og løb ud i den store hal og ned mod flyets holdeplads. Han så cockpittet åbne sig og en tynd, lav skabning hoppede ned på gulvet. Det kunne være et barn, men McCreed regnede bestemt ikke med, at det var et jordisk væsen. Skabningen havde en mørk, blå kappe på, og McCreed syntes at se et par lige så mørkeblå hænder synlige ved udmundingen af ærmerne.

”Stop, bliv der!” råbte han og løb hen imod skabningen, der dog ikke tog sig af hans råb, men løb hen mod det kontrolpanel, der åbnede og lukkede den store hangarport. Skabningen trak i et stort håndtag, og porten åbnede sig buldrende.

McCreed havde ikke trænet de sidste mange år, og især den seneste tid, hvor han var alene, var han mere eller mindre gået over til billig junkfood, der var nemt at tilberede. Det kunne både ses på hans fysik og hans kondition. Han var næsten nået hen til flyet, da han forpustet råbte til indtrængereren igen.

”Bliv der!”

Det fremmede væsen vendte sig med et ryk, og McCreed så, at det havde et avanceret våben i den ene hånd. Våbenet lignede en vandpistol, der indeholdt en gullig væske. Skabningen sigtede med pistolen på den forpustede vagt og så ham lige i øjnene. Langsomt bevægede den sig hen mod flyet, hvis motorer nu havde fået en anden klang. De var opvarmede og klar til brug.

McCreed satte øjeblikkeligt i løb igen, denne gang den anden vej, hen mod personalestuen, hvor han vidste, at der hang en vagttelefon. Han nåede dog ikke langt, før væsenet fyrede en salve af den gullige væske af mod ham, og ramte ham på det ene ben. McCreed faldt, og væsenet hoppede nu ombord på flyet og lettede. Flyet forsvandt ud i den mørke nat gennem den åbne hangarport.

McCreed skreg af smerte. Han så til sin rædsel, at den gullige væske var begyndt at ætse i hans ben, og at den langsomt bredte sig som en koldbrand. Den boblende og sydende lyd var nok til at sætte ham i gang igen.

Han fik slæbt sig op til telefonen og slået alarm, velvidende at han ville være død, når hjælpen nåede frem.